

Kapitel 12

EKSPERIMENTET

Stine får i gennemsnit ti ugentlige henvendelser om alt fra receptioner, gallapremierer, paneldiskussioner, tv-shows, netværksmøder, opfordringer til at gå ind i politik, foredrag – eksempelvis om at være kvinde på toppen og personligt involvere sig i dette og hint. Hun siger nej til 80 procent af det hele og overvejer i fremtiden at sige nej til endnu mere. For hun er fuldt ud klar over, at der er en reel risiko for, at hun med sine mange arrangementer dels overskygger TrygVesta, dels brænder ud og ikke får skabt sig det frirum, hvor hun bare kan være Stine uden filter. Hun har for længst lavet den regel for sig selv, at hun ikke stiller op i noget, der ikke har med TrygVesta eller missionen "tryghed" at gøre. Derfor ryster hun også på hovedet, hvis man spørger hende, om danskerne nogensinde vil se hende i "Vild med dans" eller "Vi med hund". Det vil aldrig ske, bedyrer hun: "Jeg vil kun være med i noget, der relaterer sig til TrygVesta, så længe jeg er chef her. Ellers kan jeg ikke lave andet end at kommentere statsministerens åbningstale eller sige noget om Obamas udenrigspolitik. Det vil jeg ikke."

Siden 1999, hvor Stine Bosse blev en del af direktionen i Tryg, har hun været kolossalt opmærksom på mediernes muligheder og brugt dem flittigt. Eller rettere, medierne og Tryg-direktøren har brugt hinanden. For med Stine Bosse i forreste geled får medierne med ét en leder, der alene på grund af sit køn, sit udseende, sine tanker og sin åbenmindedhed er interessant. Stine tør godt mene noget og bruge sig selv, finder redaktionerne ud af. Men Stine opdager også,

at der ligger en stor magt og profileringsmulighed i at kunne kommunikere og nå bredt ud via sin tilstedeværelse i medierne. Som mange andre, der pludselig kommer i pressens rampelys, oplever Stine imidlertid ved flere lejligheder at brænde fingrene. En af de gange, hun aldrig glemmer, og som har sat sit varige spor i hendes omgang med pressen, er, da hun til sin yngste datters 13-års fødselsdag indvilliger i, at en fotograf fra et af de store mediehus kan komme hjem til hende for at tage billederne til en storstilet artikel om at være kvindelig leder og rollemodel for andre.

Fotoseancen ender med at tage hele formiddagen og gøre Maria til statist til sin egen fødselsdag, mens Stine føler sig fanget i et setup, hun ikke kan komme ud af. Siden dengang har hun konsekvent holdt alle journalister på lang afstand af familien og hjemmet i Nordsjælland. Selvom episoden ligger år tilbage, husker Maria den ganske udmærket: "Der kom en hel truck med lamper, udstyr og stativer og invaderede vores hjem og min fødselsdag. De ville have billeder af vores morgenbord, inde fra huset, ude i haven, og fra hønsehuset, hvor Stine skulle fodre vores høns. Det var nærmest komisk og gjorde det hele meget lidt fødselsdagsagtigt. Men jeg tror i virkeligheden, at den episode var værre for min mor, end den var for mig. Jeg tænker ikke tilbage på den som et eller andet ubehageligt, snarere som noget komisk, men min mor fik åbenbart virkelig at mærke den dag, at det ikke var sjovt. At der må være grænser for åbenheden, og dem skal hun selv sætte."

Kan det mon lade sig gøre?

Noget af det, der har givet Stine Bosse allermest opmærksomhed de senere år, er en 120-kilometers vandretur i

Nordspanien med fire kriminelle og utilpassede indvandrerdrenge midt under den værste finanskrisen i mands minde. I oktober 2008 tager hun af sted på "eksperimentet", som hun åbenlyst kalder det. For kan en magtfuld erhvervsleder fra samfundets top og fire indvandrerdrengene med en plettet straffeattest overhovedet vandre 120 kilometer sammen på den verdensberømte pilgrimsrute "El Camino" i Nordspanien og ad den vej opnå en fælles forståelse og respekt for hinanden? Er det muligt at inkludere i stedet for at ekskludere, hvis alle rækker hånden frem og tør tænke nyt?

Spørgsmålene begynder at rumstere i hovedet på Stine, da Nørrebro står i brand i 2007/2008. Hun har fra sidelinjen fulgt med i de ophedede diskussioner om integration, indvandrere, konsekvens, magtesløshed og den medfølgende utryghed og graven grøfter, som det hele afstedkommer. For hende er koblingen mellem den verserende konflikt med hundredvis af afbrændte biler, hærværk og beskadigelser på folks ejendom åbenbar i forhold til Trygs mission om at skabe tryghed. I stedet for kun at forsikre sig, når skaden er sket, er her en unik mulighed for at skabe tryghed gennem forebyggelse. Ikke bare for alle dem, der bliver direkte berørt af de unges frustrationer og vrede, men også blandt de unge selv og ad den vej være med i et eksperiment, der rent faktisk anviser nye veje til at løse den enorme integrationsudfordring, Danmark står midt i.

Stine beslutter sig for at sige ja til projektet, som bliver til i samarbejde med TrygFonden og filosofen Morten Paustian. Det bliver en tur, der sætter sig dybe spor i Stines liv – både professionelt og personligt. For første gang kommer hun tæt på en gruppe unge, hun ellers aldrig møder. Hun bliver fysisk og mentalt udfordret på den ugelange tur: Hun oplever, at alt det, hun tager for givet, pludselig er til diskussion; hun kalder det "verdens bedste ledertræning"

Stine på pilgrimstur i Nordspanien med (fra venstre) Tiam, Abdallah og Ibrahim. Fjerdemanden Shan er ikke med på billedet. Sammen vandrede de 120 kilometer for på den måde at se, om de kunne bygge bro mellem to verdener. Integrations- og inklusionsprojektet, som Stine er dybt involveret i, hedder "Den 3. Vej".

og mærker en nærmest moderlig omsorg for de fire drenge, som alle får tilbudt job eller elevplads i TrygVesta, hvis de gennemfører turen.

Vi var med på den otte dage lange tur til Nordspanien og fulgte i hælene på Stine og de fire drenge på deres "rejse mod et bedre liv".

Rejsen til Spanien

"Mødet", Københavns Lufthavn, kl. 06.30

Tiam Mohabbat kigger ud ad vinduet. Det er stadig mørkt udenfor. Han sidder i bilen ved siden af sin far uden at sige noget, men indeni er der langt fra stille. En stemme gentager de samme ord igen og igen: "Det er dit livs chance. Fuck det nu ikke op, som du har gjort så mange gange før ..." Den 17-årige indvandrerdreng med iranske rødder kigger ned ad sig selv. Det nye og endnu stive vandretøj ser mærkeligt ud, synes han. Men beskeden havde været klar og ikke til at misforstå: "I skal have det tøj på, I vil vandre i. Og ikke mere bagage, end at I kan have det med som håndbagage."

I Terminal 3 i Københavns Lufthavn står Stine Bosse og venter. Hun ankom med privatchauffør for få minutter siden. Normalt rejser hun til London og New York for at sælge sin virksomhed på de internationale aktiemarkeder, men denne tidlige søndag morgen står hun i sit nye vandretøj, uden makeup eller attachémappe og kigger lidt forundret ned ad sig selv. "Hvad er det, jeg har rodet mig ud i?" tænker hun. Kort efter giver indvandrerdrengen og topchefen hinanden hånden. Det forsigtige og afventende håndtryk siger alt. Det er ukendt land for begge parter. Ingen af dem ved, om de reelt kan mødes og forstå hinanden i det sociale eksperiment, de er på vej ud i.

"Hey, Stine Bosse ..." Tre mørke skikkelser i samme slags vandretøj som Tiam Mohabbat nærmer sig fra hver sin retning. Det er Abdallah Hakky Jalal, Zeshan Khan og Ibrahim Hamid. To af dem kommer lige fra byen og har næsten ikke sovet, men ligesom Tiam er de inviteret med på en otte dages vandretur i Nordspanien af forsikringskoncernen TrygVesta med TrygFonden som pengetanken bag. Til en rejse med Stine Bosse i spidsen og med udsigten til et job bagefter. Et job, som forhåbentlig kan give dem den nye begyndelse i livet, de har så hårdt brug for. De fire indvandrerdrengene med iransk, irakisk, pakistansk og palæstinensisk baggrund har levet en stor del af deres liv på gaden og i lukkede miljøer rundt omkring i København. Uden den store kontakt til det samfund, de burde være en del af. De beretter alle fire om en straffeattest, som trods deres kun 17-21 år er skæmmet af flere alvorlige episoder som blandt andet tyveri, svindel, bedrageri, vold, gadeuorden og brandstiftelse. De tilhører dermed den voksende gruppe af indvandrerdrengene, som samfundet har vist sig at stå så magtesløst over for, når de slipper deres vrede og frustrationer løs i gaderne. I manges øjne er de og deres historie selve personificeringen af utryghed. Også hos Stine Bosse. Men selvom hun er tryghedsnarkoman og bryster sig af at være "Danmarks tryghedsleverandør nummer et", lyder der et lettelsens suk fra hende denne søndag morgen, da hun ser de tre drenge nærme sig: "Så klarede de sig alligevel igennem endnu en fredag og lørdag nat i det københavnske natteliv." Modsat Ali (navnet er ændret), den femte dreng, der skulle have været med på turen. I stedet for at stå forventningsfuld i lufthavnen sammen med de andre sidder han i Vestre Fængsel. Få dage før afgang arresterede politiet ham for i blindt raseri at stikke en jævnaldrende dreng fem gange med sin kniv, fordi han havde kaldt Alis søster for "en billig luder".

"Grænser", Samos, søndag kl. 16.30

Det er sidst på eftermiddagen, da Stine Bosse, drengene og resten af gruppen ankommer til Samos, der er kendt for sit smukke middelalderkloster og for at være et af de sidste startpunkter på "Caminoen," hvis man vil have det eftertragtede pilgrimsbevis. Herfra er der 120 kilometer ad snoede bjergveje, igennem små landsbyer og frodigt landbrugsland, før man rammer forstæderne til Santiago de Compostela, som er byen, tusinder og atter tusinder af pilgrimme gennem tiderne har vandret mod. Drengene er ligeglade med abstrakte pilgrimsbeviser. De er først og fremmest taget med, fordi de er stillet et job i udsigt hos TrygVesta, hvis de gennemfører turen. Og så selvfølgelig for eventyrets skyld. Otte dage i Nordspanien med alt betalt – hvem kan sige nej til det?

Stine Bosse tager rygsækken på og spænder mavebæltet. Humøret er højt. Det er nu, projektet skal stå sin prøve: Er det mon muligt at nå de her udsatte drenge på en radikalt anderledes og inkluderende måde, end hvad man hidtil har gjort? Hvor de fleste integrationseksperter, politikere og mennesker på gaden taler om mere politi, udvidede visitationszoner, nultolerance og hårdere straffe, vil hun prøve at gå en anden vej: Hvorfor ikke lære drengene at kende og lytte til dem? Hvad med at finde ud af, hvem de virkelig er under det højtråbende ydre? Hvad med at sætte sig selv på spil og gensidigt forpligte sig på at møde det fremmede ved i bogstaveligste forstand at vandre hinanden i møde? Spørgsmålene rumsterer stadig i Stine Bosses hoved, da de begynder at gå. Drengene befinder sig derimod i en langt mere konkret verden. De brokker sig højlydt over, at de skal gå ni kilometer, før de er fremme ved første dags mål.

De er i fuld gang med at prøve grænser af og positionere sig.

Internt flyver drillerierne gennem luften. Tiam får at vide: "Dit bumsefjæs. Det vil tage tre år at komme af med alle de der bumser. Og der skal bruges både motorsav og laser." Kort efter er det Shan, der er i krydsilden: "Din abe ... Der er ikke en centimeter på din perkerkrop, hvor der ikke er hår." Shan svarer: "Og hvis ikke du passer på, er der snart ikke en centimeter på din krop, der ikke er dækket af blå mærker." Sådan kører de løs på hinanden i timevis. Tonen er rå, men de fire drenge holder alligevel sammen og har respekt for hinanden. Sådan er det også med "The Boooss", som de har døbt Stine Bosse. Drengene udfordrer hende konstant og spørger drillende: "Skal vi ikke bare tage en taxi." Men der er ikke noget at gøre – Abdallah, Tiam, Ibrahim og Shan må ligesom alle andre kaste rygsækken på ryggen og begive sig af sted på den lange vej.

Drengenes SSP-konsulent og nærmeste fortrolige, Sacha Popovic, går bagerst. Han læner hovedet tilbage og lukker øjnene et øjeblik. Det har været en hektisk tid. Ikke alene har han skullet finde de rigtige drenge til projektet, han har også skullet holde intenst opsyn med dem, der blev udvalgt. En nærmest umulig opgave, som knivepisoden med Ali viser. Op til afgang har han ringet til de fire drenge utallige gange: Hvad laver I? Hvor er I? Hvem er I sammen med? Tag nu en slapper – bliv for en gangs skyld hjemme hos jeres forældre! Han kommer til at tænke på drengenes reaktion, da han for få dage siden fortalte dem, at Ali ikke skulle med. De havde kaldt ham for en "idiot" og havde alle taget afstand fra ham. Men de havde også spurgt med nervøse stemmer: "Betyder det, at vi ikke kommer af sted?" Tiam, Abdallah, Shan og Ibrahim er vant til, at når bare én i gruppen laver noget lort, så rammer det alle uden undtagelse og uden skelen til, om de rent faktisk har noget med det at gøre eller ej. Ét knivstikkeri, én voldsepisode på

Strøget i København, én ildebrand i Århus, ét biltyveri i Vejle – hvis gerningsmanden har mørkt hår og et fremmedklingende navn, er det ikke ham, men "dem", der er problemet. Og "dem" er i høj grad de fire drenge. "Men hvad ville I selv have gjort, hvis nogen havde kaldt jeres søster for en billig luder?" Stine Bosses spørgsmål er som en strøget tændstik i et krudtkammer. Spørgsmålet, som falder midt under første dags vandretur, bliver starten til en ophedet debat om stolthed, ære, dansk blodsødenhed og kunsten at sætte grænser.

"På en måde forstår jeg ham godt. Jeg var selv tændt helt af, hvis nogen havde fornærmet min søster eller mor på den måde. Ingen skal kalde min søster for en luder. Den slags kan man ikke vende ryggen til og bare gå fra." Abdallah taler højest, og ingen af de tre andre er uenige: "Kvinderne har en helt særlig status i vores religion og kultur. Alle ved, at man ikke fornærmer hinandens søstre eller mødre. Gør man det alligevel, får det konsekvenser. Vi kan godt drille hinanden med vores fædre og sige grove ting som: 'Jeg tager din far bagfra ...', men aldrig med kvinderne. Ifølge islam ligger paradiset under kvindens fødder, det er kvinderne, der vogter porten til paradiset, derfor er det også mandens opgave at beskytte og ære sin mor, søstre og døtre." Stine Bosse kigger frem for sig uden at sige noget. De har netop passeret de første fem kilometer og dagens hårdeste stigning. Aftenskumringen er så småt ved at sænke sig over dem, da hun pludselig tager emnet op igen: "Men kan man ikke trække en streg med ord og sige: Det vil jeg ikke finde mig i? Eller vende ryggen til og gå væk fra provokationen?"

"Som muslim står islam over alt andet. Og her står, at man skal give tre advarsler. Hvis du fortsætter med at bryde dem, er det øje for øje, tand for tand. Så har jeg ret og pligt

til at forsvare min familie,” forklarer Abdallah. Tiam blander sig: ”Jeg tror ikke, det er kulturelt bestemt. Jeg er iraner, men født i Danmark. Jeg har ikke kun én kultur i mig. For mig er moral og etik noget, der kommer fra islam, og der står, at man ikke må slå, så når jeg gør det alligevel, har det ikke noget med religion eller kultur at gøre. Det er det miljø, jeg er vokset op i – og så mine instinkter. Der kan sagens være en stemme inden i mig, der siger: ’Lad nu være. Stop nu. Vend ryggen til,’ men lige pludselig slår det klik. Så er det, som om en kæmpe adrenalinpumpe begynder at pumpe løs indvendig.”

Klokken er næsten halv otte, da gruppen når i mål efter turens første dag. Drengene falder udmattede om, da de er fremme ved vandrehjemmet. Ni kilometer er mere, end de går på en måned derhjemme. Og i morgen venter 21 kilometer og i overmorgen 20 kilometer igen.

”Skepsis”, Ventas de Naron, tirsdag kl. 11

Ibrahim humper af sted. Den første vabel meldte sig allerede i forgårs, og mismodet endnu hurtigere. Hvordan skal han nogensinde klare 120 kilometer? Fuck, der er langt. Og så i et par sko, der overhovedet ikke er gået til. Jacob Broch, tidligere jægersoldat og turens praktiske leder, har godt nok talt om vigtigheden af at få gået vandreskoene til. Men det nåede Ibrahim ikke lige, og nu betaler han prisen. De tre andre drenge driller ham, men der er noget i deres tonefald, der afslører, at det lige så godt kunne have været dem. Halvvejs på dagens etape smider Ibrahim vandrestøvlerne og tager sine badetøfler på i stedet. ”Det var fucking dejligt, mand. Jeg er fucking ligeglad. Det var fucking nødvendigt, hvis jeg skal overleve det her ...” Shan tænder dagens enogtyvende smøg og betror med lavmælt stemme, at selvom han kun bor et par hundrede meter fra centeret i Gladsaxe,

hvor de altid hænger ud, kan han ikke huske, hvornår han sidst er gået derned. Også han har problemer, men ”jeg har gået skoene til”, bedyrer han, selvom de ser mistænkeligt nye og ubrugte ud.

De fire drenge holder stadig sammen. Klager sig på skift over det vanvittige i, at de skal gå 120 kilometer. Men hvorfor klager Stine Bosse ikke? Der er nu noget over hende, bliver de hurtigt enige om. Hun er kvinde men alligevel sejere, end de troede. Hun piver ikke over at gå 20 kilometer om dagen, og så svarer hun tilsyneladende åbent og ærligt på alle deres spørgsmål. Det er de ikke vant til. Drengene bliver langsomt modigere, de tester Stine med nærgående spørgsmål og glemmer helt, at de har ondt i fødderne og ikke gider mere: Hvorfor hedder du Bosse? Hvor meget tjener du? Er du gift? Hvorfor var det ikke dig, der udvalgte os? Hvorfor kom du ikke og besøgte os inden turen? Hvorfor gør I overhovedet det her? Særligt det sidste spørgsmål har Abdallah svært ved at slippe. Han har ikke megen tiltro til autoriteter efter det, der skete i foråret, hvor han efter eget udsagn var det forkerte sted på det forkerte tidspunkt: ”Vi var fem venner, der sad udenfor på en bænk i Gladsaxe. Klokken var kvart i et om natten. Det var i den periode, hvor der var ild og ballade i gaden. Lige præcis den nat havde der været endnu et par store brande. Pludselig kom politiet, først én patruljevogn og så tre mere, og ud fløj 12 betjente. De arresterede os og sigtede os for brandstiftelse, selvom vi ikke havde gjort noget. Jeg endte med at sidde i Vestre Fængsel i 21 dage, før de slap mig løs igen uden at have noget på mig.”

Vreden får Abdallahs stemme til at knække over, da han fortæller om episoden. For den nat blev han ikke bare fængslet – han blev stemplet, føler han. Han ved, at han ikke skulle have siddet der på bænken i Høje Gladsaxe så sent,

men omvendt gør det ham ikke til brandstifter og ballademager, at han ikke lå i sin seng som de fleste andre 18-årige. Tilbuddet fra TrygVesta kommer som en hånd fra himlen. Men det er en hånd, der næsten er for god til at være sand, synes han: "Man redder ikke bare fire drenge fra gaden, der har lavet en masse lort. Det har jeg svært ved at tro på. Men hvorfor gør de det så? Og hvis ikke de mente det, hvorfor går Stine Bosse så med?" Abdallah kigger sig over skulderen. Han kan høre Stine i ivrig samtale med Shan og Tiam. Hun er ved at forklare dem om finanskrisen og svare på deres spørgsmål om, hvorfor hele verden går ned, bare fordi USA gør. "Hun virker nu sej og ærlig," synes Abdallah, men i morgen vil han udsperge hende noget mere.

"Tillid", Ribadiso de Riba, fredag kl. 07

Stine Bosse vågner tidligt. Det har hun altid gjort. Hun klæder sig på. Lister ubemærket ud af sovesalen. Den 48-årige koncernchef ligner alt andet end en tjekket topchef i sine sandfarvede vandrebukser, sin mørke fleecetrøje og mobiltelefonen i hånden. For et par dage siden fortalte hun drengene, at hun havde taget sin telefon med, selvom de udtrykkeligt havde aftalt det modsatte. De havde taget det pænt. Hun havde forklaret dem, at hun blev nødt til at kunne komme kontakt med dem derhjemme på kontoret. I forvejen var det sin sag at være væk fra TrygVesta midt i en af de værste finanskriser nogensinde. Hun sætter sig udenfor i morgentusmørket og ringer hjem. Der er gode nyheder: Kursen på TrygVesta-aktien er steget de seneste par dage. Det samme er hendes humør undervejs på turen. De første dage sammen med drengene har hun brugt på at vinde deres tillid. Det er lykkedes, føler hun. Faktisk er hun begyndt at holde af de fire drenge. Næsten, som var

det hendes egne. Det er modigt at have sagt ja til at deltage. Og trods deres mange uslebne kanter og blakkede fortid har de nogle sociale og medmenneskelige kompetencer, som rækker langt ud over deres alder og ry. Herregud, de er også grænsesøgende, for meget, for voldsomme, for usikre og for selvsikre på samme tid, men sådan er drenge i den alder uanset etnisk baggrund. Pludselig slår det hende, at disse drenge aldrig har oplevet, at nogen tror på dem, at nogen tager dem alvorligt og behandler dem som selvstændige og individuelle mennesker. At de tværtimod er blevet mødt med mistro og en følelse af aldrig at være valgt til, uanset hvor de vender sig hen. Hvis det er rigtigt, er det "inkluderende projekt", som står hendes hjerte nært, mere vigtigt end nogensinde. Og måske endda den eneste måde, hvorpå man kan få drengene ud af de dårlige cirkler, de i jagten på tryghed og anerkendelse flirter med, når nu resten af samfundet ikke vil eller kan give dem det.

Efter tre af dagens seks timers vandring har Stine Bosse sat sig i solen for et kort hvil. Hun tager den tynde trøje af og vender sig mod solen, der skinner fra en skyfri himmel. Drengene ligger helt udasede omkring hende. Hun gnider sine ømme skuldre. Hun kan sagtens mærke de mange kilometers vandring, men hun lader sig ikke mærke med det over for drengene. For ligesom hun skal gå hele vejen, skal de også. De skal lære, at det koster at nå målet. At ingenting er gratis her i livet – heller ikke en chance nummer to. Et par timer senere skal Sascha Popovic bruge al sin autoritet og alle sine overtalelsevner for at overbevise to af drengene om, at de ikke skal snyde og tage en taxi frem mod dagens mål. Ibrahim og Shan er med vilje sakket bagud og forsøger at få et lift hos en bondemand eller endnu bedre, bondemandens datter, så de kan undgå endnu ti kilometer ad de små snoede og ulideligt bakkede veje.

Efter lidt diskussion opgiver de planerne og indhenter Tiam, der er dybt optaget af at skrive små rap og punchlines ned i sin notesbog. Pludselig flækker de tre drenge af grin. De er kommet op med en linje om "The Booss", som lyder: "Stine, Stine – du er turens blondine ...". Stine smiler for sig selv. Hun ved, hun netop i dette øjeblik har fået det gyldne stempel af drengene. Nu gælder det om at bruge de sidste dage og adgangen til dem til at gøre det klart, at de har et valg. Et valg mellem at lade sig indfange i den "dem/os"-tankegang, som mange gerne vil fastholde dem i, eller bryde med det og tro på, at de er gode nok, som de er. Om aftenen på turens næstsidste dag ligger Ibrahim og vender og drejer sig i sin seng på sovesalen. Flere af de andre drenge snorker allerede, men han kan ikke falde i søvn. Hans fødder er ophovnede og fyldt med små sår og vabler efter skoene. Men det er nu ikke derfor, han har svært ved at sove. Det er alle tankerne, der trænger sig på. Han kan stadig ikke fatte sit held. For seks dage siden var han bare en "perker", der ikke duede til en skid. Smidt ud af sit gymnasium, med en voldsdom på straffeattesten og samme chancer for at få et job, som andre har for at vinde i Lotto. "Det er helt vildt, at jeg nu får tilbudt et job. Men hvad nu, hvis jeg ikke kan finde ud af det og fucker det op?" Han havde stillet spørgsmålet til Stine, og hun havde svaret, at uanset hvad, så ville han få chancen: De ville finde noget, han havde lyst til og kunne. Han havde smilet genert og sagt "okay ...". Han havde i virkeligheden haft lyst til at give hende et knus.

"Planen", Santiago de Compostela, lørdag kl. 9

I dag er dagen. Efter at have gået mere end 100 kilometer er det i dag, de for første gang kan se katedralen i Santiago de Compostela. Stedet, hvor pilgrimme i århundreder har vandret til for at finde sjælefred og ofte også påbegynde et

nyt kapitel i deres liv. Abdallah, Tiam, Shan og Ibrahim har nu mere travlt med at brokke sig over de manglende kvindelige vandrere på deres tur. I deres forestillingsverden var de små afsidesliggende landsbyer, de har vandret igennem de sidste seks dage, befolket med lokale Penelope Cruz-skønheder i store hvide bondekjoler og søde smil. De har ikke mødt én eneste. Og så er der lige de 19 kilometer, som er dagens etape. Ibrahim kigger på sine fødder og ryster opgivende på hovedet. Hvordan skal det gå? De andre drenge muntre ham op ved at drille ham. Han bliver tilstrækkeligt tirret, tager skoene på og begynder at gå sammen med de andre. Bagerst i gruppen taler Annette Nørgaard, uddannelseskonsulent i TrygVesta, og SSP-konsulenten, Sascha Popovic, lavmælt sammen. Det er i dag, de skal trække drengene til side en efter en og fortælle dem, hvad planerne er, når de kommer hjem igen. For projektet slutter ikke, når de kommer til Santiago. Faktisk venter de hårdeste etaper forude, for det er der, drengene skal bevise, at de er stærke nok til at gribe chancen og ikke falde tilbage i alt det gamle, når de er tilbage i deres vante omgivelser. I første omgang får de tilbudt studiejob i TrygVesta, indtil de er færdige med deres gymnasieuddannelse, men for to af dem er det allerede på tale at begynde som elever i forsikringskoncernen, når de næste hold begynder til august næste år. Derudover får de, der har behov, tilbudt lektiehjælp, og hvad de ellers måtte have brug for, så de kan klare skolen. Men vigtigst af alt bliver de igen og igen mindet om, at de er valgt *til*, at der er nogen, der har en plan med dem, og at det nu er op til dem selv at gribe chancen. "Det er også nødvendigt, at vi følger dem tæt og ikke slipper dem," påpeger Sascha Popovic. "Jeg har set mange gode projekter og intentioner fejle, fordi man tror, at drengene er flyveklare. Det er de ikke. De har stadig brug for en hjælpende hånd."

Stine Bosse nikker. Hun har for længe siden besluttet at hjælpe dem videre og ikke bare slippe dem, så snart flyet lander i København, og privatchaufføren henter hende. Hun har aftalt med drengenes SSP-konsulent, at han fortsætter med at følge dem tæt, og hun har lovet alle fire drenge, at hun én gang om måneden vil spise frokost med dem og besøge dem privat hjemme i Høje Gladsaxe og Herlev, hvor de kommer fra. Men vigtigst af alt håber hun, at hun har inspireret andre erhvervsledere til at tænke anderledes og åbne deres virksomheder for danske unge – uanset etnicitet. Personligt har hun besluttet at gøre ture som denne til et fast repertoire af TrygVestas lederuddannelse og sende andre ledere ud med nye unge mennesker, der har et behov. Men det er fremtidige tanker. Efter 120 kilometers vandring slår Ibrahim som den første håndfladen i byskiltet til Santiago de Compostela. Et højt hyl undslipper hans læber: "Yes! We did it!" De andre følger trop, og jubelen vil ingen ende tage, da to smukke piger i en bil dytter, mens de slider sig det sidste stykke ind i den by, de har gået efter i syv dage. Da de kort efter svinger ind på den pompøse plads foran katedralen, giver drengene Stine et knus. De klarede den. I dette øjeblik er topchefen og indvandrerdrengene lige, uagtet at de til daglig befinder sig i hver deres vidt forskellige verdener.

"Taknemmelighed",

Santiago de Compostela, lørdag kl. 18.45

Tiam, Abdallah, Shan og Ibrahim træder sig selv over tæerne. De fniser som små skolepiger og fedter med deres lommebøger. De fire drenge har bedt alle møde op inde på deres værelse, fordi de har noget, de gerne vil sige. Nu står de klinet op ad væggen og smiler genert. En efter en træder de frem med deres lommebog og læser et digt op,

Alt fra ytringsfrihed, Muhammedtegninger, kvinders rettigheder, en chance nummer 2, "dem-og-os" blev diskuteret under vandreturen. Stine kalder selv turen for den største personlige og ledelsesmæssige udviklingsrejse, hun har haft mange år.

de har skrevet om hver deltager, som en særlig tak for turen. Om Stine skriver de:

”Jeg er Stine Bosse ...
Jeg har så meget magt, at hvis bare jeg kigger på dig,
mister du den ene nosse ...
Men jeg rummer også andre elementer
For eksempel kan jeg kigge på jer, så jeres hjerter smelter
Jeg har et moderinstinkt i mig og vil gøre alt på jeres
vegne
Man skulle næste tro, at I var mine egne
Det sidste, vi kan sige om Stine the Boss
Er, at vi føler os trygge, for vi ved, hun holder hånden
over os ...”

Stine Bosse tørrer en tåre bort. Hun har mødt fire drenge, der lever langt fra den verden, hun normalt befinder sig i, men de har med deres energi, ligefremhed, omsorg og enorme nysgerrighed erobret en plads i hendes hjerte. En time efter sidder hele holdet bænket på en fin restaurant tæt på katedralen i Santiago de Compostela. Stine har inviteret på afslutningsmiddag, hvor der ikke er nogen smalle steder. Tjenerne bærer hummer, store steaks, fisketallerkener og gode flasker vin ind. Stemningen er munter og præget af fælles sejrstemning. Efter middagen slår Stine på glasset, hun føler trang til at sige noget til de fire drenge: ”Jeg er stolt af jer fire drenge. I har med hver jeres vidunderlige personlighed, vilje og mod vist, at I ikke alene kan gå hele vejen, I har også vist, at I indeholder så meget mere, end mange tror. Hvis I vil, kan I nå rigtig langt. I skal vide, at vi vil jer. Vi tror på jer og vil fortsætte vores projekt sammen med jer. Lad os sammen bevise, at det kan lykkes.”

Ingen free rides

Et halvt år efter turen gør Stine status med ordene: ”Det har været en overvældende succes. Det er gået langt bedre, end jeg havde frygtet. To af drengene er i fuld gang med deres uddannelse eller elevplads i Tryg. En er ved forsvaret og kommer efter planen tilbage. En holder timeout fra Tryg, mens han færdiggør sin hf.” Men hun lægger ikke skjul på, at det har krævet en ekstraordinær indsats at få det til at lykkes, og det kræver til stadighed fuld opmærksomhed og hendes personlige involvering, selvom den er trappet gevaldigt ned, efter de kom hjem: ”Engagementet går begge veje. Vi skal ville dem, men de skal også ville os. Det commitment har været der. Vores uddannelseskonsulent og de ledere, de fire drenge har arbejdet direkte under, har gjort en stor indsats for at få det her til at lykkes. Det er til tider svært, det kræver tolerance og tålmodighed, der sker misforståelser, der er forskellige barrierer, der skal overvindes, men det er blevet et personligt projekt for mig at få det her til at lykkes. Omvendt vil jeg ikke foregive, at der er nogen free rides, eller det er noget, man kan gøre halvt som leder. Du skal ville det.”

Stine har også besluttet at gøre ture a la denne til en fast del af lederuddannelsen hos TrygVesta. Næste gang går turen til Sverige med fire nye unge, der har brug for en ny chance i livet. Det bliver ikke hende, der tager med, men derimod en af de andre kvindelige ledere i direktionen, nordmanden Kjerstin Fyllingen. Reaktionen på hendes deltagelse i turen har været overvældende. Stine har modtaget adskillige breve, fremmede mennesker har stoppet hende på gaden og i fly og takket hende for at turde gå forrest og have meninger om integration i Danmark. Kunder, der ellers havde opsagt deres forsikringer i Tryg,

har fortrudt og trukket deres opsigelse tilbage. Hun har fået buketter og massevis af opmuntringer. Det bekræfter hende blot i, at en topchef skal bruge sin stemme og turde gå forrest, vel vidende, at kritikerne bruger det selvsamme engagement til at fortælle historien om en medieliderlig topchef, der mere er ude på at hytte sit eget skind og profilere sig end på virkelig at hjælpe fire indvandrerdrengene til et bedre liv. De fire hovedpersoner er imidlertid ikke i tvivl. De ikke bare respekterer Stine, de holder af hende og er dybt taknemmelige for den ekstra chance, de har fået i livet. De kalder hende kærligt for "The Boooosss", inviterer hende hjem til forældrene i Herlev og Gladsaxe og giver hende et kram, når de ses, selvom det passer dårligt til deres street-attitude at kramme en 48-årig hvid kvinde – der endda er deres boss.

At der fra flere sider har været rejst kritik af, at Stine har brugt drengene til at profilere sig selv, generer hende voldsomt. Hun er ærekær som få og hader at få skudt forkerte motiver i skoene. Omvendt har hun været med i gamet i så mange år, at hun ved, det er svært at undgå den slags. Rager man op, er der mange, der også gerne vil rage én ned. Sådan er det. Men et lille stik af vrede og uretfærdighed kan hun ikke sige sig fri for. I gamle dage ville hun have angrebet enhver, der angreb hende. I dag ved hun, det er nytteløst. Hun har lært at trække på skuldrene, når nogen kalder hende "Oraklet fra Ballerup" eller "meningsmaskinen".